

sine Bisper og sine Provster, naar de skulle besætte Lærerembederne. Thi ligesaa uheldigt og skadeligt for den danske Statskirke det er, hvis Ministeren ikke tager Hensyn til Befolkningens Krav om at faa en Præst, som vil fremme Menighedslivet i Sognet, lige saa skadeligt virker det for Opdragelsen og den danske Statsskole, naar Biskopper og Provster og andre kaldsberettigede ikke tage Hensyn til Befolkningens Krav, hvor Talen er om Lærerembeder. Nu sker det af og til, som det er sket i Hadsten i Aar, at en Kommunalbestyrelse af Familiehensyn eller andre Hensyn — hos os var det Familieforhold — kommer til at indstille en Mand, som Skoledistriktet meget nødig vil have, ikke anser for at være en Mand, som man vilde være glad ved at sende sine Børn til. Naar nu et saadant Skoledistrikts Beboere, som Tilfældet var hos os — jeg var selv med dertil — henvender sig til Biskoppen og siger, at ikke en eneste af Skoledistriktets Beboere anser den paagældende for skikket til at være Børnenes Lærer, og at man ikke vil være glad ved at faa ham, og Biskoppen alligevel er saa stor, at han ikke bryder sig det mindste om, at der kommer 3 Personer, som have Børn i Skolen, og fortælle ham, hvordan Forholdene ere, men tværtimod maaske lytter til Provsten eller en anden, der har givet ham et Vink, saa skader denne Biskop i sin Almægtighed og sin Overlegenhed ved sit: „Vi alene vide og raade“ Skolevæsenet mere, end han tror, og Følgen er da ogsaa bleven, at over Halvdelen af Børnene er tagen ud af Skolen. Vi have oprettet en privat Skole og have ofret store Summer for at centralisere den og faa ny Skolelokaler, og nu staar der to Skolestuer med Lærere og ingen Børn. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Minister om at udsende en Skrivelse eller Hyrdebrev til sine Biskopper og Provster og paalægge dem at tage Hensyn til alle dem, der have Børn i Skolen. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil være saa elskværdig at gøre, hvad han kan i den Henseende.

Knudsen: Jeg beklager det sene Tidspunkt, hvorpaa jeg har faaet Ordet, og skal bestræbe mig for at fatte mig i Korthed med Hensyn til de Spørgsmaal, jeg vil drage frem. Finanslovens første Behandling plejer at være en Afspejling af det politiske Liv, som har fundet Sted i Landet, siden Rigsdagen sidst var samlet. Det er en Kritik af vor politiske Stilling, af det

foreliggende Finanslovsforslag og en Frembæren af de Ønsker, Befolkningen nærer med Hensyn til, hvad der bør ske fra Statens Side i den nærmest kommende Tid. Med Hensyn til det første, jeg nævnedes, har det været en Kendsgerning, at der ved denne Finanslovbehandling er et Spørgsmaal, der stadig er kommet frem, det blev allerede nævnt af de ærede Ordførere for de forskellige Partier den første Dag, da vi begyndte Behandlingen. Det er Spørgsmaalet om den store Lockout, som har fundet Sted i denne Sommer. Denne Lockout har slugt hele Interessen i Sommerens Løb, ja saa godt som været den eneste Begivenhed, der har fundet Sted her i Landet, som har tildraget sig den almindelige Opmærksomhed. Den Maade, hvorpaa denne Lockout blev karakteriseret den første Dag, siger mig, at alle have følt den som et Tryk, der har hvilet paa vort Samfund, vi have hørt fordømmende eller i hvert Fald misbilligende Udtalelser om, at denne Kamp blev etableret, ja endog det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen), som i Kampen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere sjældent undlader at tage Arbejdsgivernes Parti, kunde ikke ved denne Lejlighed undlade at sige, at han gav det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) Ret, naar han havde udtalt, at Arbejdsgiverne i dette Tilfælde burde have henvendt sig noget mere til Offentligheden, for de iværksatte dette Skridt, end de have gjort, hvilket altsaa vil sige, at Arbejdsgiverforeningen burde have sat Landet i Kundskab om, hvorfor de foretog dette Skridt, før de gjorde det, for at Befolkningen derved kunde komme til at bedømme, om dette Skridt var rigtigt eller ikke. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) beklagede den Lethed, ja han tilføjede Ordet Letsindighed, hvormed Arbejdsgiverne havde iværksat Lockouten. Jeg kan godt slutte mig til disse Udtalelser, men mener dog, at det er en meget mild Dom, han fælder over Arbejdsgiverne, thi ved Ordet Letsindighed plejer man at betegne saadanne Handlinger, der ere til Skade for dem, der foretage Handlingerne. Selv om det er en meget alvorlig Skade, de forvolde, gaar man sjældent videre end til at betegne det med Udtrykket Letsindighed. Men naar som her den Skade, der foraarsages ved Handlingen, rammer det hele Samfund og gaar ud over en Mængde Mennesker paa en følelig Maade, maa jeg sige, at Betegnelsen Letsindighed er en noget mild Betegnelse, og jeg slutter mig til det ærede